

57769/2023/KHK

KUKHK-18027/MSZ/2023-2

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

Váš dopis zn.:

Ze dne:

Naše značka (č.): KUKHK-18027/MSZ/2023-2

Vyřizuje:

Odbor:

Oddělení:

Telefon:

E-mail:

Datum:

Irena Hrubá
majetkosprávní a krajský živnostenský úřad
vnitřní správy
495 817 162
ihrub@kr-kralovehradecky.cz
19.05.2023

Počet listů: 7

Počet příloh: 0 / listů: 0

Počet svazků: 0

Sp. znak, sk. režim: 67.1, V/10

Rozhodnutí

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor majetkosprávní a krajský živnostenský úřad, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů a § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *správní řád*) přezkoumal z moci úřední ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu příkaz vydaný Městským úřadem Vrchlabí, odbor Kancelář starosty a tajemníka, čj. MUVR/10374/2023/PAVIV ze dne 09.03.2023, jímž byla obviněna

, uznána vinnou ve výroku I. a) z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o některých přestupcích*), kterého se dopustila tím, že „dne 14.02.2023 v 05:58 hod. oznámila na linku 158, že ji na adrese , manželka jejího bývalého muže

, skřípla do dveří v jejich společném bydlíšti tak, že ji přibouchla ve dveřích, když šla vypnout pračku ve společných prostorách domu. Šetřením na místě nebylo zjištěno, že by došlo ke skutku uvedenému v oznámení paní . Svědkem celé události byl syn paní , nar.

, který stál celou dobu mezi oběma ženami. To dokládá i kamerový záznam od paní . Tím se jako fyzická osoba úmyslně dopustila přestupku tím, že jiného nepravdivě obvinila z přestupkového jednání.“, ve výroku I. b) z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že „Z kamerového záznamu paní je prokazatelné, jak se sama dopouští dalšího přestupkového jednání vůči paní a to urážky slovy ,ty krávo, zapadni a drž hubu, vole‘. Tím se dopustila přestupku proti občanskému soužití, když úmyslně narušila občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustila hrubého jednání.“, a ve výroku II. z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila, když „dne 22.02.2023 při podání vysvětlení oznámila, že dne 18.02.2023 v přesně nezjištěné době okolo poledne vznikl mezi její osobou a konflikt kvůli gauči a odpadkům v předsíni. měla do strčit a měla narazit na futra dveří, kdy jí z nárazu vznikla na čele boule. Ošetřit se nechala až 20.02.2023, pracovní neschopnost neměla, trpěla pouze bolestí

hlavy. Ve své výpovědi popírá, že by dne 18.02.2023 došlo k nějakému kontaktu, byť slovnímu, s paní . S rodinou byli doma, ale ten den žádný kontakt s nebyl. Všechno, co se týká kontaktu s si nahrává na mobilní telefon a z tohoto dne žádnou nahrávku nemá. (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Tím se jako fyzická osoba dopustila přestupku tím, že úmyslně jiného nepravdivě obvinila z přestupkového jednání.“, za což jí byl uložen podle § 90 odst. 1, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich*) a § 7 odst. 4 zákona o některých přestupcích správní trest pokuty ve výši 4.000 Kč, a **rozhodl takto**:

podle § 97 odst. 3 správního řádu **se rozhodnutí (příkaz)** Městského úřadu Vrchlabí, odbor Kancelář starosty a tajemníka (dále jen *prvostupňový orgán*), čj. MUVR/10374/2023/PAVIV ze dne 09.03.2023 **ruší**.

Podle § 99 odst. 2 správního řádu Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor majetkosprávní a krajský živnostenský úřad (dále jen *krajský úřad*) určuje, že účinky jeho rozhodnutí čj. KUKHK–18027/MSZ/2023-2 ze dne 19.05.2023 nastávají ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (příkazu) prvostupňového orgánu čj. MUVR/10374/2023/PAVIV ze dne 09.03.2023, tj. od 25.03.2023.

Odůvodnění:

Dne 30.03.2023 byl krajskému úřadu postoupen prvostupňovým orgánem podnět , data výše, jímž podává odpor proti příkazu prvostupňového orgánu čj. MUVR/10374/2023/PAVIV, a v němž uvedla, že informace prvostupňového orgánu uvedené v rozhodnutí (příkaze) jsou nepravdivé a zkreslené. Společně s podnětem – odporem, který byl prvostupňovým orgánem vyhodnocen jako opožděný – byla krajskému úřadu postoupena prvostupňovým orgánem i spisová dokumentace vedená ve věci uvedených přestupků .

Krajský úřad předně konstatuje, že příkaz lze vydat pouze tehdy, pokud je skutkové zjištění dostatečné a není třeba provádět žádné dokazování. Správní orgán nesmí mít pochybnosti o tom, že se obviněný z přestupku tohoto přestupku dopustil, a věc nebyla vyřízena příkazem na místě. Podle § 150 odst. 3 správního řádu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu u správního orgánu, který příkaz vydal. Včasným podáním se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení. Příkaz, proti kterému nebyl včas podán odpor, má účinky pravomocného rozhodnutí, které lze – jsou-li pro to dány zákonné předpoklady – přezkoumat ve smyslu § 94 správního řádu. V této souvislosti je třeba podotknout, že účastníci řízení nemají na přezkoumání pravomocného rozhodnutí ve smyslu § 94 správního řádu právní nárok. Podle § 95 odst. 1 správního řádu zahájí přezkumné řízení správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, z úřední povinnosti, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy – kritériem přezkoumávání pravomocného rozhodnutí tak je pouze jeho zákonnost (popř. podle odst. 2 cit. paragrafu může přezkumné řízení provést správní orgán, který přezkoumávané rozhodnutí vydal, pokud plně vyhoví účastníkovi, který podnět uplatnil, a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému jinému účastníkovi, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas, jinak předá věc k provedení přezkumného řízení nadřízenému správnímu orgánu, což se v posuzovaném případě stalo).

Z předložené spisové dokumentace krajský úřad zjistil následující.

Dne 07.03.2023 obdržel prvostupňový orgán od Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územní odbor Trutnov, obvodní oddělení Vrchlabí (dále jen *PČR*), pod čj. KRPH-16989-1/PŘ-2023-051018, oznámení o spáchání přestupků proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2. a 4. zákona o některých přestupcích, kterých se měla dopustit podezřelá

Po prostudování tohoto oznámení PČR prvostupňový orgán dne 09.03.2023 opatřil opis z evidence přestupků týkající se podezřelé a dne 15.03.2023 vydal příkaz jako první úkon v řízení. Příkazem byla obviněná uznána vinnou ze shora uvedených přestupků a byl jí uložen správní trest pokuty 4.000 Kč. Příkaz byl obviněné doručen dne 16.03.2023 a právní moci nabyl dne 25.03.2023.

Po prostudování předloženého spisu krajský úřad dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z listinných podkladů založených ve spise (doručenky datové zprávy) vyplývá, že příkaz byl doručen dne 16.03.2023. Osmidenní lhůta pro podání odporu (o níž byla řádně poučena) tak začala plynout dne 17.03.2023 a skončila dnem 24.03.2023. Příkaz prvostupňového orgánu čj. MUVR/10374/2023/PAVIV ze dne 09.03.2023 tak nabyl dne 25.03.2023 právní moci (pozn. krajského úřadu – právní moci nabývá rozhodnutí dne následujícího po dni, kdy došlo ke skutečnosti, jež způsobuje nabytí právní moci, bez ohledu na to, že se jedná o sobotu, neděli či svátek. Takovou skutečností je v posuzovaném případě uplynutí lhůty pro podání odporu proti příkazu a jelikož konec lhůty pro podání odporu připadl na pátek 24.03.2023, právní moc nastala následující den, tj. v sobotu 25.03.2023). Datová zpráva, jejímž obsahem byl odpor proti předmětnému příkazu, byla do datové schránky prvostupňového orgánu dodána až v neděli dne 26.03.2023, tedy již po zákonem stanovené osmidenní lhůtě, lze tak souhlasit s prvostupňovým orgánem, že podaný odpor je opožděný. Prvostupňový orgán pak postupoval v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu a vyznamenal o opožděném odporu a o tom, že její přestupkové věci budou postoupeny nadřízenému správnímu orgánu.

Po seznámení se s obsahem spisové dokumentace krajský úřad došel k závěru, že shora uvedený příkaz byl vydán v rozporu se zákonem, a proto přistoupil k provedení zkráceného přezkumného řízení podle § 98 správního řádu, neboť porušení právních předpisů je zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníka řízení. Soulad přezkoumávaného příkazu s právními předpisy posuzoval v souladu s § 96 odst. 2 správního řádu podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání.

Závažné pochybení prvostupňového orgánu bylo krajským úřadem shledáno ve výroku meritorního rozhodnutí (příkazu). Správní orgán ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a dále uvede označení účastníků řízení. Ve výroku rozhodnutí je nezbytné vypisovat všechna právní ustanovení nejen číslem příslušného paragrafu, ale i celým textem tohoto ustanovení. Výrok je nejdůležitější součástí rozhodnutí, a protože se jím určují konkrétní práva a povinnosti účastníků řízení, musí být přesný a určitý. Základní obsah výrokové části správního rozhodnutí stanoví § 68 odst. 2 správního řádu. Vedle těchto obecných náležitostí podle správního řádu pak zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich stanoví v § 93 pro výrokovou část rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, specifika, která nelze opomíjet. Podle § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede dále – popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání; právní kvalifikace skutku; vyslovení viny; forma zavinění

u obviněného, který je fyzickou osobou; druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty; výrok o uložení ochranného opatření; výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a výrok o náhradě nákladů řízení.

Výroky I. a), I. b) a II. vydaného příkazu prvostupňovým orgánem (viz jejich přímá citace shora) neodpovídají zákonným požadavkům. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují (skutkových údajů). Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, neboť jenom ta je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena, zda lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení. Řádné označení místa spáchání má pak pro řízení o přestupku význam pro určení místní příslušnosti správního orgánu (§ 62 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).

V daném případě, tj. kdy byly přestupky spáchané obviněnou projednány prvostupňovým orgánem ve společném řízení, pak považuje krajský úřad za nezbytné připomenout, že jednotlivé výroky rozhodnutí vydaného ve společném řízení podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (pozn. krajského úřadu – toto ustanovení opomenul prvostupňový orgán ve výroku i v odůvodnění příkazu uvést) mohou nabýt právní moci samostatně, a proto každý výrok musí obsahovat konkrétní popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, tedy jeho dostatečnou a nezaměnitelnou identifikaci.

Ve výrocích II. a III. se pak dopustil prvostupňový orgán zřejmých písemných nepřesností, když ve výroku II. uvedl, že se jedná o přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. namísto bod 2. zákona o některých přestupcích a ve výroku III., když uvedl, že správní trest byl uložen podle § 7 odst. 4 namísto odst. 5 písm. b) zákona o některých přestupcích.

Krajský úřad dále podotýká, že z výroku rozhodnutí (příkazu) je zřejmé, že prvostupňový orgán považoval jednání obviněné, kterými se měla dopustit úmyslných přestupků proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o některých přestupcích – nepravdivé obvinění jiného z přestupku [výrok I. a) a výrok II.], za opakující se přestupky. Proč však tato jednání byla prvostupňovým orgánem kvalifikována jako opakující se přestupky, když v daném případě by mohlo přicházet v úvahu i pokračování v přestupku, to nelze z odůvodnění vydaného příkazu seznat.

Podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se pokračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Rozhodujícím znakem pokračování v přestupkovém jednání, jenž je odlišuje od opakování přestupkového jednání, je, že jednotlivé útoky jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí alespoň v hrubých rysech i další útoky – jednotný záměr je však předmětem dokazování. Mezníkem, který ukončuje pokračování v přestupku, je poslední dílčí útok. Dalším mezníkem, který ukončuje pokračování v přestupku, pokud nedošlo k jeho ukončení již dříve

[posledním (dílčím) útokem], je obvinění z přestupku. Obviněním z přestupku dochází k přetržení pokračování v přestupku a pokud protiprávní jednání pokračuje i nadále (po sdělení obvinění), považuje se již za nový přestupek. Z hlediska totožnosti skutku se nejedná o skutek stejný, ale o skutek nový.

Krajský úřad považuje dále za vhodné, v souvislosti s přestupky podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o některých přestupcích, uvést, že legální definice přestupku je provedena v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V případě přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o některých přestupcích je třeba se zabývat nejen otázkou, zda osoba, kterou pachatel obvinil, skutečně spáchala přestupek, případně zda za něj byla odsouzena, ale je třeba zároveň prokázat, že si pachatel byl vědom, že jinou osobu obviňuje nepravdivě (lživě) a že toto jeho obvinění je způsobilé přivodit postih konkrétní osoby (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.08.2007, čj. 6 As 37/2005-114, dostupný na www.nssoud.cz). Podmínkou k naplnění této skutkové podstaty přestupku je tedy skutečnost, že obviněná osoba se přestupku nedopustila. Postih osoby obviněné ze spáchání tohoto přestupku je možný pouze za předpokladu, že je mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že skutečnosti uvedené touto osobou byly nepravdivé.

Odhlédne-li krajský úřad od skutečnosti, že již na základě výše uvedených pochybení je příkaz prvostupňového orgánu nezákonný, považuje za vhodné vyjádřit se též k odůvodnění formy zavinění a k uloženému správnímu trestu.

K zavinění lze obecně uvést, že je konstruováno na složce vědění a složce vůle. Podle toho, zda jsou obě tyto složky v jednání pachatele přítomny, se rozlišují dvě základní formy zavinění, a to zavinění z nedbalosti a zavinění úmyslné. U nedbalosti zákon rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou. Rozdíl mezi oběma formami nedbalosti je ve způsobu, jak se v zavinění uplatňuje složka vědění. Při vědomé nedbalosti si pachatel uvědomuje možnost, že poruší nebo ohrozí zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že se tak nestane. Při nevědomé nedbalosti si pachatel možnost, že poruší nebo ohrozí zájem chráněný zákonem, neuvědomuje, ačkoliv vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že svým jednáním může takový výsledek způsobit. Pro úmyslné zavinění je pak charakteristické, že v jednání pachatele musí být přítomna vůle pachatele spáchat přestupek. Zákon rozlišuje úmysl přímý a nepřímý. K přímému úmyslu je třeba, aby pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, při nepřímém úmyslu si pachatel uvědomuje možnost, že poruší nebo ohrozí zájem chráněný zákonem, tento výsledek však přímo nechce způsobit, avšak pro případ, že ho způsobí, je s tím srozuměn. Ke spáchání úmyslného přestupku postačuje úmysl nepřímý. K tomu, aby určitá osoba, podezřelá ze spáchání přestupku, mohla být uznána vinnou, je zapotřebí, aby správní orgán prokázal, že svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku, tedy i přítomnost zavinění, přičemž v daném případě ke spáchání přestupků proti občanskému soužití se vyžaduje zavinění ve formě úmyslu. Prvostupňový orgán v odůvodnění rozhodnutí (příkazu) pouze zkonstatoval, že při uložení správního trestu přihlédl k přímému úmyslu obviněné, avšak jak k závěru o přítomnosti zavinění ve formě přímého úmyslu v konkrétních posuzovaných jednáních obviněné dospěl (pozn. obviněná byla prvostupňovým orgánem uznána ze spáchání tří přestupků), již blíže nerozvedl.

K odůvodnění uloženého správního trestu pokuty, krajský úřad uvádí, že se prvostupňový orgán dopustil závažného pochybení při uložení správního trestu. Prvostupňový orgán uznal obviněnou vinnou z přestupků proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2. a 4. zákona o některých přestupcích, které byly projednávány ve společném řízení v souladu s § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Při souběhu přestupků téhož pachatele pak

zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich upravuje pravidla pro ukládání správních trestů ve společném řízení, a to v ustanovení § 41 (pozn. krajského úřadu – toto ustanovení o ukládání správních trestů za více přestupků opomenul prvostupňový orgán uvést do výroku). Podle tohoto ustanovení platí, že koná-li se o dvou a více sbíhajících se přestupcích téhož pachatele společné řízení, pak se pachateli ukládá úhrnný správní trest, podle uvedených pravidel – v prvním odstavci § 41 je upravena tzv. zásada absorpce (za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný a jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější) a ve druhém odstavci tzv. zásada asperace (tato se projevuje tím, že správní orgán může horní hranici sazby pokuty stanovenou zákonem za přestupek nejpřísněji trestný zvýšit až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky), když spolu s takto uloženým správním trestem lze navíc uložit i jiný druh správního trestu, jestliže by jej bylo možno uložit za některý ze společně projednávaných přestupků. Pro účely postihu sbíhajících se přestupků je tak pro ukládání správních trestů stanoven princip absorpce spočívající v absorpci sazeb, kdy přísnější správní trest pohlcuje správní trest mírnější. Pachatel přestupku je tedy za sbíhající přestupky postižen pouze jedním správním trestem, stanovený pro nejpřísnější z nich. Odvolací orgán podotýká, že zásadu absorpce je povinen správní orgán u sbíhajících se přestupků jednoho pachatele aplikovat vždy, avšak v případě zásady asperace záleží pouze na jeho správní úvaze, zda ji v závislosti na posouzení okolností konkrétního případu využije či nikoliv. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (příkazu) prvostupňový orgán pouze zkonstatoval, že „Za dva nebo více přestupků téhož pachatel projednávaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný.“, aniž by však blíže tuto svoji úvahu o uloženém správním trestu specifikoval, a to zejména za situace, kdy horní hranice pokut, které lze za uvedené přestupky uložit, je u všech stejná – za uvedené přestupky lze uložit pokutu do výše 30.000 Kč [§ 7 odst. 5 písm. b) zákona o některých přestupcích; pozn. krajského úřadu – z obsahu evidence přestupků týkajícího se obviněné je zřejmé, že byly přestupky spáchány opakovaně].

Nutno podotknout, že správní trest je právním následkem přestupku. Jeho uložením vzniká pachateli přestupku nová právní povinnost – povinnost podrobit se trestu, který pro něho znamená určitou újmu, a proto je řádné odůvodnění ukládaného správního trestu základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování o uložení správního trestu veden.

Krajský úřad závěrem uvádí následující.

Z výše uvedeného je zřejmé, že pravomocný příkaz prvostupňového orgánu trpí vadami, jež způsobují jeho nezákonnost, a proto jej krajský úřad v přezkumném řízení zrušil.

V souladu s § 99 odst. 2 správního řádu určil krajský úřad, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (příkazu) prvostupňového orgánu. Tento postup zvolil krajský úřad z důvodu nápravy škodlivých následků nezákonně uložené povinnosti.

Podle § 97 odst. 3 správního řádu je prvostupňový orgán právním názorem krajského úřadu vázán.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k Ministerstvu vnitra prostřednictvím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odbor majetkosprávní a krajský živnostenský úřad.

Mgr. Štěpánka Blažková
vedoucí oddělení vnitřní správy